

พระพรประทาน

อันความดีเท่านั้นบันดาลได้
ให้ความสุขทั้งหลายปรากฏเกิด
เป็นลางยศบรรดามีที่เลอเลิศ
เป็นทุกสิ่งทีประเสริฐสุดพรรณนา

อันวันคืนเดือนปีที่ผันผ่าน
เรื่องของกาลมิใช่สิ่งพึงถือสา
พึงทำดีดังพระพุทธรักษา
ทุกสิ่งดีจักมีมาไม่เลือกกาล

ขอตั้งความหวังไว้ให้เป็นพร
ศรัทธาย่ำแคลนคลอนจงอาจหาญ
ทำความดีดังที่พระพิชิตมาร
โปรดประทานสอนด้วยพระกรุณา

ศด. พระสุเทพสังวร

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

พระพรประทาน

สมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ที่ระลึก ในการทำบุญแผ่นดินไทย
ณ วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร
ในพระบรมราชูปถัมภ์

มกราคม พุทธศักราช ๒๕๓๓

อย่าดื้อกับพระพุทธเจ้า
อย่าดื้อกับพระพุทธศาสนา

พระพรประทาน

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๒ ผ่านไปแล้ว ปีพุทธศักราช ๒๕๓๓
เข้ามาถึง เป็นปีใหม่แล้ว

ปีใหม่ที่ปีก็ปีก็เป็นที่รอกันมาก ส่วนหนึ่งของผู้รอปีใหม่
เป็นผู้มีความคิดหวัง ว่าทุกข์ร้อนที่มีอยู่อาจหมดไปพร้อมกับ
ปีเก่า ปีใหม่อาจได้เป็นสุขสนุกสบาย

ที่จริงความสุขที่แท้นั้นไม่ได้เกิดเพราะวันคืนเดือนปีผ่านไป
หรือผ่านไป และไม่ได้เกิดเพราะเหตุอื่นใด แต่เกิดเพราะ
การได้มาพบพระพุทธศาสนา ได้มาอยู่ในสกุลผู้นับถือพระ-
พุทธศาสนา ได้มาอยู่ในสกุลผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา
ที่สำคัญคือได้เป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนาด้วยจิตใจจริง

พระพุทธศาสนาทำให้เกิดความสุขอย่างแท้จริงได้ เพราะ
ทำให้ได้ยินได้ฟังได้อ่านได้รู้จักพระธรรมคำสอนของพระ-
พุทธเจ้า ทำให้ใจรับพระธรรมไว้เป็นพื้น ระยะเวลาหรือเมื่อ
อายุยังน้อยอาจรับไว้อย่างลึก ๆ ไม่รู้ตัวว่าได้รับพระธรรมไว้
แต่ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ได้รับคุณประโยชน์ของพระธรรม
แน่นอนแล้ว เป็นคุณประโยชน์ที่อาจเพียงอยู่ในส่วนลึก ยัง
ไม่ปรากฏชัดเจนแก่ตนเอง

การได้รับรู้รับฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าเสมอ ๆ คือ การสั่งสมบุญกุศล

บุญกุศลหรือความดีความฉลาดรู้จักดีรู้จักชั่วนี้แหละเป็นเหตุแห่งความสุขที่แท้จริง เป็นบุญกุศลที่ผู้นับถือพระพุทธศาสนาคุ้นเคยมาแต่เล็กแต่น้อย ตั้งแต่ยังไม่รู้เดียงสา

บุญกุศลไม่ใช่สิ่งที่มีทรัพย์สินเงินทองเท่านั้นทำได้ ไม่ใช่เพียงการทำบุญใส่บาตรบริจาคจำนวนมากสร้างปูชนียสถาน ผู้ยากจนแทบไม่มีเลี้ยงชีวิต ไม่สามารถทำบุญใส่บาตรได้เลยตลอดชีวิต เมื่ออยู่ในสกุลผู้นับถือพระพุทธศาสนาย่อมมีความสุขได้ เพราะไม่มากก็น้อยย่อมเคยได้ยินได้ฟังได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้อย่างไรบ้าง

และคำสอนของพระพุทธเจ้า คือพระพุทธศาสนานั้น เป็นไปเพื่อความ สุขความเจริญรุ่งเรืองความสวัสดิของผู้ปฏิบัติจริงอย่างแน่นอน ไม่เป็นอื่นเลย

ผู้ปฏิบัติจริงตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนคือ

ผู้ไม่ติดกับพระพุทธเจ้า

ไม่ติดกับพระพุทธศาสนา

เมื่อเด็กน้อย ๆ จะทำลายชีวิตเล็กชีวิตน้อยเช่นบี๊มดตบยุง สักตัวสองตัว ก็จะถูกประท้วงตามความเคยชินบ้างตามความ

รู้สึกบาปบุญจริงใจบ้าง ว่า “บาป อย่าทำ” นั่นคือการสอน
ศีล ๕ ข้อ ๑ เว้นจากทำลายชีวิตใด

เมื่อเด็กน้อย ๆ หยิบของเพื่อนฝูงน้อย ๆ ด้วยกันติดไป
บ้าน มารดาบิดาที่ตีมีความรู้จักบาปบุญคุณโทษ ก็จะทำประท้วง
“ไม่ใช่ของเรา หยิบมาบาป เอาไปคืน อย่าทำอีก” นั่นคือ
การสอนศีล ๕ ข้อ ๒ เว้นจากถือเอาสิ่งของของผู้อื่นที่เจ้าของ
ไม่ได้ให้ คือไม่ลักขโมย

เมื่อเด็กน้อย ๆ เกเรแกล้งเพื่อน คว่าของรักของหวงแหน
ของเพื่อนไปถือไว้ซ่อนไว้ ไม่ยอมคืนให้ ทำให้เพื่อนผู้เป็น
เจ้าของโกรธแค้นขุ่นเคือง ก็จะถูกประท้วง “บาป ไม่ใช่ของ
ของตัว เจ้าของเขาหวงของเขา ของเราเรายังหวง” นั่นคือ
การสอนศีล ๕ ข้อ ๓ เว้นจากประพฤติดีในของรักชอบ
ของผู้อื่น

เมื่อจะถามอะไรเด็กน้อย ๆ ให้ได้ความจริง ก็จะทำ
ว่า “พูดให้จริงนะ ถ้าพูดไม่จริง บาป” นั่นคือการสอนศีล ๕
ข้อ ๔ เว้นจากพูดไม่จริง

บ้านเรือนใดมีผู้กินเหล้าเมายา เด็ก ๆ ก็จะต้องได้ยิน
เสมอว่า “บาปกรรมอะไรนะ กินแต่เหล้าแต่ยา” นั่นคือ
การสอนศีล ๕ ข้อ ๕ เว้นจากดื่มน้ำเมาคือสุราเมรัย

ทั้งหมดนี้ที่ชาวพุทธได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่รู้ความบ้างไม่รู้
ความบ้าง คือศีล ๕ ในพระพุทธศาสนา ที่ทั้งผู้สอนและผู้รับ

คำสอนอาจไม่รู้ ว่านั่นคือศีลที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ จึงกล่าวได้ไม่ผิด ว่าพระพุทฺธศาสนาหรือศีลในพระพุทฺธศาสนา ได้ทะนุถนอมกลมเกลี้ยงเลี้ยงเลี้ยงพวกเราชาวพุทฺธมาแต่เล็กแต่น้อยแต่อ่อนแต่ออก ฟังสำนักพระคุณอันยิ่งใหญ่หาที่เปรียบมิได้นี้ ที่ได้รับจากพระพุทฺธศาสนา

เราต่างเป็นตัวเป็นตนขึ้นมาเพราะพระพุทฺธศาสนาจริง ๆ ดีได้เพียงนี้ ไม่ดีน้อยกว่านี้ เพราะพระพุทฺธศาสนาไม่ดีเพียงเท่านี้ ไม่ดีไม่มากกว่านี้ เพราะพระพุทฺธศาสนา ถ้าไม่อยู่ในแวดวงโอบอ้อมอย่างดีที่สุดของพระพุทฺธศาสนาเราจะไม่เป็นเช่นนี้

แม้ทุกคนจะไม่เป็นใหญ่เป็นโตมั่งมีศรีสุขทัดเทียมกัน คนหนึ่งเกิดในสกุลสูง คนหนึ่งเกิดในสกุลต่ำ คนหนึ่งเป็นเศรษฐีมั่งมีเหลือล้น คนหนึ่งยากจนไม่มีจะกิน คนหนึ่งฉลาดปราดเปรื่อง คนหนึ่งทึบทึบโง่เขลา ก็ไม่ใช่ความบกพร่องหรือความไม่ยุติธรรมของพระพุทฺธศาสนา เป็นความบกพร่องหรือไม่บกพร่องของแต่ละคนเอง ความไม่บกพร่องของคนที่มีสมบุรณ์พูนสุขคือความมีสัมมาปัญญาย่อมนอยู่ในความประดับประดาของพระพุทฺธศาสนา ไม่ได้กับพระพุทธเจ้า ทรงสอนอย่างไรไม่ฝ่าฝืน นอบน้อมปฏิบัติเชื่อฟังอย่างตั้งใจจริง ความบกพร่องของคนที่ขาดแคลนไม่มั่งมีสมบุรณ์พูนสุขคือความไม่มีปัญญาย่อมนอยู่ในความทะนุถนอมเชิดชูรักษาของพระ-

พุทธศาสนาให้จริง คือกับพระพุทธเจ้า ไม่ปฏิบัติจริงตามที่
พระพุทธเจ้าทรงสอนพระพุทธเจ้าทรงเตือน ความบกพร่อง
และความไม่บกพร่องดังกล่าวนี้ที่ทำให้เกิดความไม่ทัดเทียม
กัน ความไม่บกพร่องหรือความบกพร่องดังกล่าวแม้ไม่ปรากฏ
ในชาตินี้ในชีวิตนี้ ก็ต้องมีมาแล้วในชาติอดีตในชีวิตอดีต
แน่นอน

อย่าหลงผิด คิดว่าการยอมอยู่ในความทะนุถนอมห้อม
ล้อมห่วงใยของพระพุทธศาสนาไม่ทำให้มีอะไรดีในชีวิต รวย
ก็ไม่รวย

อย่าหลงผิด คิดว่านับถือพระพุทธศาสนามาตั้งแต่เกิด
นับถือมาตั้งแต่ปู่ย่าตาทวด ลำบากยากจนอยู่อย่างนั้น พ่อแม่
ปู่ย่าตาทวดก็จน ถึงตัวเองก็ยังจน ลูกหลานเหลนโหลนก็คง
ลำบากยากจนต่อไป แต่คนศาสนาอื่นเขามั่งมีศรีสุข และยังมี
พ่อเผื่อแม่แบ่งปันช่วยคนยากจนที่นับถือพระพุทธศาสนาให้
มีความสุขความสบายร่ำรวยขึ้นได้ด้วย คนนับถือพุทธ-
ศาสนาต้องพึ่งเขา ต้องให้เขาช่วย ต้องให้เขาเลี้ยง นับถือ
พระพุทธศาสนาจนกว่าเขา ลำบากกว่าเขา แล้วจะดีอย่างไร

อย่าหลงผิด คิดว่านับถือพระพุทธศาสนาจนกว่าเขาจะดี
อย่างไร ต้องทำให้รวยได้จึงจะดี

อย่าหลงผิดคิดเช่นนั้น

อันความคิดเช่นนี้เป็นความคิดเคลือบแคลงสงสัยที่ไม่ควรจะเกิดขึ้นในจิตใจของผู้มีปัญญา ที่มีบุญได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้อยู่ในสกุลผู้นับถือพระพุทธศาสนา และได้นับถือพระพุทธศาสนาแล้วด้วยตนเอง

ผู้นับถือพระพุทธศาสนาคือพุทธศาสนิกชนไม่ได้ยากจนเข็ญใจไปทั้งหมด และผู้ต่างศาสนาก็ไม่ได้สูงส่งมั่งมีศรีสุขไปทั้งหมด ที่ลำบากยากจนต่ำต้อยที่ผู้นับถือพระพุทธศาสนา หรือผู้ร่วมศาสนาต้องช่วยเหลือเกื้อกูลก็มีไม่น้อย เป็นความจริงที่เห็นกันอยู่ ผู้นับถือพระพุทธศาสนาที่สูงศักดิ์สูงส่งพร้อมพรั่งทุกประการก็ไม่ใช่ว่าไม่มี มีอยู่มากมาย สามารถให้ความอุปการะเกื้อกูลผู้ต่างศาสนาก็ได้มีไม่น้อย อย่ามองข้ามความจริงนี้ อันจะนำไปให้คิดอย่างไม่ยุติธรรมต่อพระพุทธศาสนา

อย่างไรก็ตาม ความคิดที่ไม่ถูกต้องไม่ยุติธรรมต่อพระพุทธศาสนาเช่นนี้ อย่าถึงกับจะทำลายพระพุทธศาสนาได้เลย แม้จะทำพระพุทธศาสนาให้มัวหมองสักน้อยนิดก็ทำไม่ได้ แต่จะเป็นการทำลายตัวผู้คิดผิดเช่นนั้นเอง

ผลร้ายอย่างเบาของความคิดไม่ถูกต้องต่อพระพุทธศาสนาเช่นนี้คือจะทำให้เป็นคนต้อกับพระพุทธศาสนา ผลร้ายอย่างรุนแรงที่จะตามมาคือจะทำให้ทิ้งพระพุทธศาสนา

เหมือนทิ้งแก้วมณีอันมีค่าที่ได้มาแล้วในมือ ผลจะเป็น
อย่างไร

เปรียบดังเด็กซุกซนแสนดีที่อยู่ในอ้อมกอดอบอุ่นของ
มารดา ตรงหน้าเสือใหญ่ในกรงกว้าง เสือที่หน้าตาเหมือน
ลูกแมวที่น่ารักน่าเอ็นดู ที่มารดากลัวที่สุด ว่าลูกน้อยจะไผ่
ผวาเข้าไปหากรง ต้องตกเป็นเหยื่อของเสือร้าย ถูกตะปบ
ขบกัดเลือดตกยางออก ออกสิ้นขวัญหายสำหรับผู้ใหญ่ แต่
สำหรับเด็กน้อยไร้เดียงสา เสือใหญ่นั้นน่ารักนักหนาเหมือน
ลูกแมวตัวหนึ่งซึ่งเด็กชอบเล่นด้วยเป็นที่สุด เห็นอ้อมกอดของ
มารดาเป็นเครื่องกีดกันมิให้สมปรารถนา เมื่อตื่นนอนสะดุ้ง
หลุดได้ก็จะปราดเข้าไปชิดกรงเสือใหญ่ไม่รอรั้ง ยื่นหน้ายื่นตา
มือไม้หมายได้ใกล้ชิดแต่ต้องเล่นหัวกับแมวเสือ แล้วในที่สุด
อะไรเล่าจะเกิดกับเด็กน้อยไร้เดียงสา นั้น

ศาสนาให้ความรวบให้ความจนแก่ผู้ใดไม่ได้ ทุกคนต้อง
ทำให้ตนเอง ทุกคนต้องทำด้วยตนเอง

แต่พระพุทธเจ้าทรงชี้ทางไปสู่ความรวยได้ไปสู่ความจน
ได้ ถ้าไม่ติดกับพระพุทธศาสนา ปฏิบัติตามที่พระพุทธ
เจ้าทรงสอนให้จริง ไม่มีที่จะเดินไปสู่ความจน มีแต่จะเดินถึง
ความรวยความมีที่ได้มาจากเหตุอันถูกเหตุอันชอบ มิใช่ได้มา

อย่างไม่ถูกไม่ชอบ อย่างเบาปัญญาหาสติไม่มี ทำผิดต่อ
พระพุทธศาสนาที่มีบุญคุณทะนุถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงชาว
พุทธทุกคนมาอย่างประกอบพร้อมด้วยพระปัญญาอันเลิศ
ด้วยพระปัญญาอันชอบ ไม่มีที่เปรียบ ของสมเด็จพระบรม
ศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยทรงมุ่งให้ผู้นี้ไม่ติดกับพระองค์
มีปัญญาเฉลียวฉลาด สามารถนำตนของตนไปสู่ความรุ่งเรือง
สวัสดิ์ได้

อย่างไรก็ตาม เป็นที่รู้จักกัน ว่าในโลกนี้ คนมีปัญญาคือ
คนฉลาดมีน้อยกว่าคนไม่มีปัญญาคือคนโง่ คนมีความสุขความ
เจริญรุ่งเรืองจึงมีน้อยกว่าคนมีความทุกข์ความยาก

ผู้ปรารถนาความสุขสวัสดิ์มีความสุขความรุ่งเรืองเจริญ
ด้วยสมบัติทั้งปวง ทั้งสมบัติทางโลกและสมบัติทางธรรม จึง
พึงระมัดระวังรักษาตนไม่ให้อยู่รวมอยู่ในหมู่ผู้ไม่มีปัญญา อันมี
จำนวนมากนั้น แต่พึงระวังรักษาตนเต็มสติปัญญาความ
สามารถให้อยู่รวมอยู่ในหมู่ผู้มีปัญญา แม้มีจำนวนน้อยนั้น

วิธีรักษาตนให้สวัสดิ์ ได้รวมอยู่ในหมู่ผู้มีปัญญาที่น่า
ภาคภูมิใจ ก็มีใช้วิธีใดอื่นที่ยากเย็น เพียงอย่าติดกับพระ-
พุทธศาสนา เป็นผู้ว่านอนสอนง่ายของพระพุทธศาสนาเท่านั้น

การทำตนเป็นผู้ว่านอนสอนง่ายของพระพุทธศาสนา คือการปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำสั่งสอนไว้ด้วย พระมหากรุณา จึงเป็นความสำคัญอย่างยิ่ง

เด็กหยุดดีกับพระพุทธศาสนาด้วยคำเตือนง่าย ๆ ของ มารดาบิดาครูอาจารย์ผู้ใหญ่ที่ดีทั้งหลาย คือ “บาปนะ อย่า ทำ” ผู้ใหญ่ก็น่าจะหยุดดีกับพระพุทธศาสนาเช่นเดียวกับ เด็ก ไม่ควรจะต้องกว่าเด็ก ควรจะว่าง่ายกว่าเด็กเสียอีกด้วย

เมื่อประท้วงเด็กว่า “บาป อย่าทำ” ก็อย่าเพียงสักแต่พูด เพื่อเด็ก แต่พึงประท้วงใจตนเองไปพร้อมกันด้วย ดังตัวอย่าง ที่กล่าวมาข้างต้น การละเมียดศีลไม่ว่าข้อใดข้อหนึ่งล้วนเป็น “บาป” ไม่เพียงบาปของเด็ก เป็นบาปของผู้ใหญ่ ของทุกคน

ผู้ใหญ่ประท้วงเด็กเตือนเด็กว่า “บาป” ก็ด้วยความรัก ความห่วงใย ด้วยความรู้สึกที่ลึกลงไปคือความรู้แน่แก่ใจ ว่าสิ่งที่ห้ามนั้นเป็นสิ่งไม่พึงทำ เพราะทำแล้วจักให้ผลเป็นทุกข์ เป็นโทษ จึงได้พยายามปกป้องคุ้มครองผู้เป็นที่รักของตน ให้พ้นจากทุกข์โทษภัยนั้น โดยที่ผู้ใหญ่เป็นอันมากมิได้นึกถึง ตนเอง ว่าเป็นที่รักอย่างยิ่ง สมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับความ ปกป้องคุ้มครองให้พ้นจากทุกข์โทษภัยเช่นกัน

แม้เหตุและผลแห่งทุกข์โทษภัยสำหรับผู้ใหญ่จะใหญ่ยิ่ง กว่าของเด็ก ก็ป้องกันให้พ้นได้ด้วยวิธีเดียวกับเด็ก คือหยุดดี กับพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้เดียวในโลกที่มีทรงมีความผิดพลาด
บกพร่องแม้แต่น้อยในความรู้แจ้งเห็นจริง ทรงเป็นผู้รู้แจ้ง
โลกจริง ทรงรู้จบจริงหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง จึงทรงรู้จักทาง
รู้จักวิธีรักษากายใจให้สวัสดิ์ได้จริง และทรงมีพระกรุณา
อย่างยิ่งโปรดแสดงสอนไว้ เพื่อให้ผู้ไม่ติดกับพระองค์ได้พบ
ความสุขสวัสดิ์ที่แท้จริง

เด็กที่ไม่ติดกับผู้ใหญ่ผู้หวังดีที่มีคุณงามความดี ย่อมได้
รับความรักความเมตตาจากผู้ใหญ่ เหนือกว่าเด็กที่ติดกับผู้ใหญ่
ความรักความเมตตาของผู้ใหญ่ที่ดีนั้น เด็กผู้ใดได้รับ ก็เป็น
ที่รู้กันว่าเด็กผู้นั้นจะได้รับอะไร ๆ ที่ดีงามเป็นพิเศษจาก
ผู้ใหญ่ เป็นเช่นนี้เป็นปกติ ผู้ใหญ่ที่ดีงามย่อมเป็นที่เคารพ
นับถือยกย่องของผู้คนเป็นอันมาก ที่มีปัญญา และผู้คนเป็นอัน
มากนั้นย่อมพร้อมที่จะทำสิ่งที่เป็นการช่วยเหลือผู้เป็นที่รักที่
เมตตาของผู้ใหญ่ นี่เป็นธรรมดา การมีผู้ใหญ่เป็นที่พึ่ง ก็
ที่สมัยนี้เรียกว่ามีเส้นนั่นเอง คนมีเส้นนั้นเป็นที่รู้จักอยู่ ว่ามี
ความสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนาง่ายกว่าคนที่ไม่มีเส้นคือที่ไม่มี
ผู้ใหญ่เมตตา

พระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้ที่เหนือผู้เป็นใหญ่ทั้งปวง ทรงมี
พระเมตตาหวังดีเหนือใครทั้งนั้น จึงทรงเป็นที่เกิดทุนด้วยชีวิต
จิตใจจริงของพรหมเทพและมนุษย์ผู้ประเสริฐทั้งหลาย ผู้ไม่ติด
กับพระพุทธเจ้าแม้เปรียบเป็นผู้มีเส้น ก็เป็นเส้นที่ใหญ่กว่า

เส้นทั้งปวงบรรดามี ในทุกโลก ผู้มีสัมมาทิฐิผู้มีสัมมาปัญญา
คือมีความเห็นชอบมีปัญญาชอบ เมื่อปรารถนาความเจริญ
รุ่งเรืองความสวัสดิที่แท้จริง จึงไม่ติดกับพระพุทธเจ้า ไม่ติด
กับพระพุทธศาสนา ไม่ทิ้งแก้วมณีอันมีค่าในมือ

ผู้ที่เคยติดกับพระพุทธเจ้ามาแล้ว ติดกับพระพุทธศาสนา
มาแล้ว ได้รับความทุกข์ร้อนวุ่นวายหาความสุขสงบไม่ได้มา
แล้ว ไม่ว่าจะนานเพียงไร มาบัดนี้ปีใหม่ ก็มาเริ่มต้นกันใหม่ได้
เริ่มต้นกันใหม่เกิด เริ่มต้นเป็นคนฉลาดให้จริง หยุดติดกับ
พระพุทธเจ้า หยุดติดกับพระพุทธศาสนา หยุดให้จริงจัง เรามี
บุญนักแล้วที่ได้พบพระพุทธศาสนาได้เกิดในสกุลผู้นับถือ
พระพุทธศาสนา ได้นับถือพระพุทธศาสนาด้วยตนเอง ศรัทธา
ให้มั่นคงในพระพุทธศาสนาเกิด พระพุทธศาสนามีค่าสูงสุด
หาที่เปรียบมิได้ อย่าหลงเห็นว่ามีค่าต่ำกว่าสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น
อย่าหมิ่นพระพุทธศาสนา อย่าติดกับพระพุทธเจ้า แล้วนั้นแล
จะสวัสดิตลอดกาล นับแต่วันปีใหม่นี้เป็นต้นไปจักเป็นสุข
เบิกบานสรอายุใจจริง

ขออำนาจพร

คจ. พญามงฺคโล

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดบวรนิเวศวิหาร

๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๓

พิมพ์ที่ **พรคิวการพิมพ์**
ลาดพร้าว ๘๗ กรุงเทพฯ ๑๐๓๑๐
จารุพรรณ วันทนทวี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา .
โทร. ๕๓๘-๘๑๒๗

